

Отдѣлила се Грушка въ гората отъ другаркитѣ си, дошла до вира, и погледнала, по тихата вода плувала

бѣла, миризлива лилия, мамилa я къмъ себе си и се смѣяла . . .

Вече се стъмвало и облакъ надъ вира лѣниво се примѣквалъ.

И ето видѣла Грушка, — изплувала изъ дълбокия виръ, прѣкрасна мома, такава тиха, нѣжна, и радостно се усмихвала и я викала при себе:

— Ела тукъ, момиченце, ела, — говорила тя на Грушка, азъ ще ти набера чудни цвѣтя, ще сплѣтя вѣнецъ на русата ти главичка. Ще те укича, ще те люлѣя въ златни люлки и сладки пѣсни ще ти пѣя . . .